

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1156/2024
24.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Слободана Спасојевића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Слободана Спасојевића, адвоката Немање Говедарице и адвоката Милоша Мршовића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 200/22 од 31.10.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 224/24 од 25.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 24.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Слободана Спасојевића, адвоката Немање Говедарице и адвоката Милоша Мршовића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 200/22 од 31.10.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 224/24 од 25.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 200/22 од 31.10.2023. године, окривљени Слободан Спасојевић оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1.КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од три године, у коју му се урачунава време provedено у притвору од 22.12.2015. године до 03.06.2016. године и време provedено на мери забране напуштања стана уз примену електронског надзора од 03.06.2016. до 09.01.2017. године.

Истом пресудом, на основу члана 87. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета опојне дроге, таксативно наведене у изреци пресуде, као и три вагице за прецизно мерење, а који предмети се након правноснажности пресуде имају уништити.

Поред тога, истом пресудом, окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, чија висина ће бити накнадно одређена.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 224/24 од 25.04.2024. године одбијене су као неосноване жалба јавног тужиоца ВЈТ у Београду и бранилаца окривљеног Слободана Спасојевића, а пресуда Вишег суда у Београду К 200/22 од 31.10.2023. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су бранилац окривљеног Слободана Спасојевића, адвокат Милош Мршовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и бранилац окривљеног Слободана Спасојевића, адвокат Немања Говедарица, који нумерише повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, док у образложењу захтева наводи битне повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднете захтеве, укине побијане пресуде и предмет врати на поновни поступак пред другим већем или преиначи у потпуности или делимично побијане пресуде, утврди повреду закона и окривљеног ослободи од оптужбе, као и да у смислу члана 488. став 3. ЗКП, прекине извршење пресуде.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани.

Бранилац окривљеног Слободана Спасојевића, адвокат Немања Говедарица захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву истиче да је у ожалбеном поступку у овој кривичној ствари по пресуди Вишег суда у Београду К 392/16 од 15.10.2021.године, Апелациони суд у Београду одлучивао у саставу судије мр Сретка Јанковића, као председника већа и судија Марка Јоцића и Снежане Јовановић као чланова већа и донео пресуду Кж1 37/22 од 12.04.2022. године, којом је укинуо првостепену пресуду, да би у поновном ожалбеном поступку по пресуди која се побија захтевом за заштиту законитости К 200/22 од 31.10.2023. године, Апелациони суд у Београду одлучивао у већу у саставу Снежане Јовановић, председника већа, судије Здравке Ђурђевић и мр Сретка Јанковића, чланова већа, којом је потврђена осуђујућа пресуда за окривљеног Кж1 224/24 од 25.04.2024. године, а која одлука се побија захтевом за заштиту законитости. Поступајући на наведени начин и учешћем у ожалбеном поступку поводом жалбе на првостепену одлуку, након претходног доношења мериторне одлуке, судије мр Сретко

Јанковић и Снежана Јовановић су, по наводима браниоца окривљеног, морали бити изузети од поступања у наведеном предмету, у смислу члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП.

Врховни суд изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Слободана Спасојевића, адвоката Немање Говедарице у погледу повреде одредабе из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, оцењује као неосноване.

У другостепеном поступку који је претходио побијаним пресудама, судија мр Сретко Јанковић, као председник већа, а судија Снежана Јовановић, као члан већа, учествовали су у доношењу пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 37/22 од 12.04.2022. године, којом је укинута првостепена осуђујућа пресуда Вишег суда у Београду К 392/16 од 15.10.2021. године за окривљеног Слободана Спасојевића. Након тога, исте судије су учествовале као председник и члан већа, у доношењу пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 224/24 од 25.04.2024. године, којом је потврђена осуђујућа пресуда К 200/22 од 31.10.2023.године за окривљеног Слободана Спасојевића, а које су предмет захтева за заштиту законитости.

Одредбом члана 37. став 1. ЗКП, прописано је да ће судија бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету, уколико је у том предмету у одређеном односу са окривљеним (тачка 1) 2) и 3)) или када је имао одређене процесне улоге у истом предмету (тачка 4)... ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао о потврђивању оптужнице и учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног односно тужиоца, или је саслушан као сведок или као вештак – односно када нису испуњене формалне претпоставке непристрасности судије, док је ставом 2. истог члана, прописана могућност изузећа уколико постоје околности које изазивају сумњу у његову непристрасност. Дакле, установа изузеће у кривичном поступку уведена је у циљу обезбеђења претпоставки непристрасности судије.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети.

Из наведених законских одредби јасно произлази да се о апсолутно битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП ради када је у доношењу одлуке учествовао судија који се морао изузети на основу одредбе члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП. Учешће судија који су одлучивали о жалби на првостепену пресуду, која је укинута и њихово учешће у поступку по жалби на пресуду донету у поновљеном поступку, није обухваћено ни једном од процесних ситуација прописаних одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, па су наводи браниоца из поднетог захтева за заштиту законитости оцењени као неосновани.

Како, према томе, није било разлога за обавезно изузеће судија мр Сретка Јанковића и Снежане Јовановић у другостепеном поступку, у смислу члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, на шта се неосновано у захтеву за заштиту законитости указује, то Врховни суд налази да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

Осим тога, приликом навођења ове повреде, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Слободана Спасојевића, адвокат Немања Говедарица, наводи и сумњу у непристрасност судија приликом поступања у овом кривичном предмету, на који начин указује на повреду члана 37. став 2. ЗКП, а која повреда не представља обавезан разлог за изузеће у смислу одредбе члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, а сама за себе не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости у смислу цитиране одредбе члана 485 став 4. ЗКП, па се Врховни суд у оцену ових навода није упуштао.

Браниоци окривљеног Слободана Спасојевића, адвокат Немања Говедарица и адвокат Милош Мршевић у захтевима за заштиту законитости истичу и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да је службена белешка поступајућег тужиоца Ктз 262/16 од 09.03.2021. године незаконит доказ на коме се не може заснивати пресуда.

У вези наведеног бранилац окривљеног Слободана Спасојевића, адвокат Милош Мршевић наводи да је неприхватљив став суда да су полицијски службеници критичном приликом поступали у складу са одредбом члана 286. ЗКП, односно да су вршили доказну радњу „прегледа“ подрумских просторија, те да се у конкретној ситуацији ради о погрешној примени закона и то одредби члана 286. ЗКП. У конкретном случају опојна дрога је пронађена у подруму зграде у којој окривљени живи, од ког подрума окривљени нема кључ, а није сачињен записник о претресању, нити је поднет извештај судији за претходни поступак, нити су овој доказној радњи били присутни сведоци. Све четири доказне радње, претрес окривљеног, контрола наргила бара „...“, претрес аутомобила „...“ и подрумских просторија, су обављене од стране полиције без сачињавања записника о претресању. По ставу браниоца у конкретној ситуацији се ради о претресу, а не о прегледу предметних просторија. Уколико се претрес стана и других просторија спроводи без наредбе суда у смислу члана 158. став 1. ЗКП, потребна је сагласност држаоца стана, што није прибављено нити је сачињен извештај о наведеној радњи, што све чини овај доказ незаконитим у смислу члана 84. ЗКП и члана 16. ЗКП.

Бранилац окривљеног Слободана Спасојевића, адвокат Немања Говедарица такође истиче исту повреду закона, наводима да је службена белешка поступајућег тужиоца Ктз 262/16 од 09.03.2021. године незаконит доказ на коме се не може заснивати пресуда. У вези наведеног бранилац истиче да је целокупно поступање полиције од самог претреса подрумских просторија обављено без наредбе суда у смислу члана 155. став 1. ЗКП, као и без испуњења услова из члана 158. став 1. ЗКП када се претресање спроводи без наредбе суда, као и кршењем обавеза прописаних чланом 157. став 4. ЗКП и 160. ЗКП, те се ради о незаконитом доказу, као и доказима произашлим из овако обављеног претреса, као „плодовима отровног дрвета“, те се на овако прибављеним доказима не може заснивати одлука суда. Бранилац истиче да уколико се прихвати став да се ради о прегледању подрумских просторија од стране полицијских службеника, наведена радња је предузета супротно члану 286. и 287. ЗКП, те су сви докази који су даље прибављени и то: потврда о привремено одузетим предметима, физичко – хемијско вештачење НКТЦ, извештај о форензичком прегледу лица места, фотодокументација, ДНК вештачење и налаз и мишљење вештака др

Бранка Мандића од 07.07.2016. године прибављени противно закону јер се ослањају на наведени незаконити доказ – службену белешку.

Исте наводе садржане у захтеву за заштиту законитости браниоци окривљеног Слободана Спасојевића, адвокат Немања Говедарица и адвокат Милош Мршевић, истицали су и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Апелациони суд у Београду је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 224/24 од 25.04.2024. године је дао јасне и довољне разлоге (страна 4, други став и страна 5, први став другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

По налажењу овог суда, из службене белешке поступајућег јавног тужиоца Кт0 262/16 од 09.03.2021. године утврђено је да је јавни тужилац био обавештен о предузетој радњи прегледа лица места а што је и констатовано у кривичној пријави која је достављена од стране овлашћеног службеног лица ПС Нови Београд ВЈТ у Београду дана 23.12.2015. године, те је у свему поступљено у складу са чланом 286. став 4. ЗКП, на шта је указано и одлуком другостепеног суда.

Стога, по налажењу Врховног суда побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног Слободана Спасојевића, адвокат Немања Говедарица у образложењу захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да у конкретном случају није остварен субјективни елемент кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, јер ниједан доказ изведен током поступка није могао указати на било какву повезаност окривљеног са предметном опојном дрогом, а посебно не на постојање умишљаја да опојну дрогу држи ради даље продаје, те су нејасни докази на којима суд заснива свој став о постојању кривичног дела, на који начин бранилац полемише са чињеничним стањем утврђеним у побијаним пресудама, у смислу члана 440. ЗКП.

Међутим, како повреда закона из члана 440. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, то се Врховни суд у разматрање и оцену ових навода није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП одлучио као у изреци пресуде и захтеве одбио као неосноване.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић